

Tko smo mi?

Kratki vodič u samospoznaju

Napisao: Zen Duras

Ljudski um je zbroj vjerovanja, želja, ideja i nadanja. Fiksiran je na slike iz prošlosti ili na priče o budućnosti. Ljudi su prisutni ovdje i sada samo kada rade nešto iz srca. Jedino tada mogu reći Ja Jesam, a sve ostalo u životu je obična laž!

Ako doista želite saznati tko ste, gdje ste i što će se promijeniti smrću tijela, ova knjiga vam pruža odgovor. Nudim vam razumijevanje najdubljih tajni ovog svijeta. Tijekom otkrivanja tih tajni otkrit ćete i svoju pravu prirodu.

UVOD

Naša povijest poznaje zapise o Hermesu Trismegistosu, Lao Tzu, Mojsiju, Krishni, Pitagori, Buddhi, Mahaviri, Isusu Kristu, Proroku Muhamedu, Nanak Devu. Ono što ih sve spaja nisu naknadno nastale religije utemeljene na njihovim učenjima, već istinsko značenje starogrčke riječi filozofija. Philos znači prijatelj, a Sophia znači mudrost. Istinski prijatelj mudrosti može biti samo onaj tko je proniknuo u njene tajne. Takav čovjek postaje Mudrac i prenosi mudrost svojim učenicima. Od kada je svijeta postoje Mudraci (*sanskrit Guru=Učitelj*). Nije bilo trenutka u povijesti kada barem jedan Mudrac nije bio prisutan na Zemlji. *Sampradaya* na sanskritu znači tradicija ili predaja, odnosno neprekinuti lanac učenja. Iz današnjih zapisa, koji su se nekada usmeno prenosili, možemo iščitati da je tradicija učitelja (*nath sampradaya*) krenula od drevnog Mudraca Rishija Dattatreya, te je kasnije postala poznata kao „tradicija devetorice učitelja“ (*navanath sampradaya*). Pravo značenje ove tradicije su smjernice koje nude iskrenom tragaocu da spozna sebe na ispravan način. One upućuju prema konačnom odgovoru na pitanje: Tko sam ja? Oni koji su došli do tog odgovora prenose smjernice

sljedećima. Tako je moj Učitelj imao svog Gurua, isto kao što ćete i vi, jednog dana kada dođete do spoznaje, biti nečiji Guru. Bez pomoći nekoga tko je već prošao kroz to stanje teško ćemo sami doći do spoznaje. U najmodernijoj povijesti samo je Sri Ramana Maharshi došao do spoznaje bez ičije vanjske pomoći. Sam Bog je bio njegov Guru. No rijetki su to događaji. Većina nas je osuđena na milost Učitelja, odnosno njihovu dobru volju da nam prenesu smjernice. Kroz povijest je bilo mnogo Učitelja i Učiteljica kao Mugai Nyodai Chiyono, Meera Bai, Rabiya al-Adawiyya, Anandamaji Ma.

Bez obzira da li držali predavanja velikim masama ili sjedali u potpunoj tišini, poput drevnog Učitelja Dakshinamurthy, Mudraci samim svojim prisustvom utječu na okolinu. Današnja moderna vremena jasnoću predavanja najviše duguju zahvaljujući dvojici Učitelja, a to su: Sri Ramana Maharshi i Nisargadatta Maharaj. Iako nisu fizički prisutni već neko vrijeme, njihova mudrost još uvijek odzvanja ovim planetom.

Sadašnji Učitelji: Mooji, Sadhguru, Eckhart Tolle, Mohanji, Sri Sri Ravi Shankar, Mata Amritanandamayi, Gangaji i mnogi drugi nastavljaju tradiciju *sampradaye*. Njihova predavanja diljem svijeta utječu na živote tisuća ljudi, čineći njihovo življenje kvalitetnijim i ispravnijim.

Proces spoznaje je nešto što zahtjeva punu predanosti i mnogo vremena - nekome trebaju godine, nekome desetljeća. Zbog toga mnogi mladi danas odustaju na pola puta. Ja bih i sam odavno odustao da me nevolje nisu stalno slijedile i redovito se ponavljale u obrascima. Stoga sam odlučio izaći iz tog začaranog kruga, a jedini izlaz bio je spoznaja. Da nije bilo svih tih nevolja koje su me pratile u životu, ne bih nikada došao do odgovora na temeljna ljudska pitanja. No sada kad sam ih svjestan, jasno vidim da su svi odgovori cijelo vrijeme stajali ispred mene. Sva patnja i životna borba bila je posve nepotrebna. Zato sam, da budućim naraštajima skratim muke i vrijeme koje bi trošili na traganje za Istinom, odlučio prikazati je u još jednostavnijem i pristupačnijem obliku koji će biti razumljiv svakome. Čovjekova osnovna dužnost je poznavanje njegove istinske prirode. Pitajte se zašto? To ćete shvatiti kada pročitate ovu knjigu.

DEKODIRANJE SIGNALA

Često znamo ponavljati riječi drevnih proroka Bog je velik, ali smo jako daleko od razumijevanja sto ta veličina nosi. Razvoj znanosti nam u tome može pomoći ukoliko pristupamo ispravno, otvorenog srca i uma.

Za početak shvatite da ta veličina nema veličine, odnosno prostora, energije, informacije, komunikacije.... , to je čista svijest. Ovo ne znaci da sve navedeno nije sadržano u njoj, već da nema potrebe za navedenim. U Bogu (Apsolutu) sadržano je sve sto je postojalo i što će ikada postojati. To uključuje i tehnologiju. Ono što danas nazivamo moderna tehnologija postojalo je još od prvog momenta svijeta. Sa današnjeg tehnološkog stajališta možete uvidjeti da je kopiranje beskrajnog mora podataka i njihovo skladištenje moguće jedino uz pomoć holograma i kvantne hologramske pohrane podataka (holographic data storage).

Ovaj svijet je refleksija Apsoluta i nalazi se unutar njega, ali ga ni na koji način ne dodiruje. Apsolut je savršenstvo i kao takvo nema potrebe za ničim , pa ni za svijetom. Stoga je svijet moguć jedino u obliku holograma. Sama grčka riječ holografija (holos=potpun + grafos=slikam) objašnjava postupak potpunog preslikavanja Apsoluta. Ako promatramo tu refleksiju (odraz) iz pozicije čiste Svijesti, Apsoluta, ne zamjećujemo ništa, odnosno hologram ne postoji, ako gledamo iz pozicije holograma onda primjećujemo cijeli svijet. To znači da je hologram (čitav svijet) u superpoziciji, odnosno i jest i nije u isto vrijeme. Superpozicija refleksije zapravo za posljedicu čini cijeli svijet. Ovaj se proces dogodio odjednom automatski, ali se može opisati korak po korak. Hologram postoji (jest) i ne postoji (nije). Označimo li jest sa brojkom 1 i nije sa brojkom 0 dobivamo bazu binarnog sustava, zapravo bazu svijeta dualnosti kojeg opisujemo kroz binarni niz. U koliko pogledamo binarni sustav vidimo da je broj tri izražen sa 11 (jest,jest), broj sedam sa 111, te nas to može navesti na pitanje da li možemo opisati svijet uz korištenje samo jest. Ili smo mogli označiti brojeve

sa nije 000.... i u tom slučaju nam ne treba jest. Odgovor je jednostavan: da bi bilo razmaka između 1 i 1 mora biti 0, inače bi sve bilo u masi 1 i nebi se moglo izraziti, odnosno razdvojiti na 111....

Svijet koji doživljavamo je diskretne prirode, to znaci sa jasnim razmakom između dvije vrijednosti. Taj razmak nam omogućuje dualnost (postoji-ne postoji, jest - nije). Te suprotnosti označavamo sa 1 i 0, te su one temeljna informacija na osnovi koje gradimo daljnje informacije. Za prijenos informacija u binarnom obliku koristi se digitalni signal. Signal je informacija koja prolazi određenim medijem (u našem slučaju hologramom). Digitalni signal je isprekidan, odnosno ima jasne razmake između vrijednosti. Kada govorimo o energiji onda je to prelazak iz stanja više voltaže u nižu, koja je gotovo jednaka nuli. Energija i informacija su zapravo jedno te isto, posljedica stvaranja refleksije (holograma), odnosno prostora. Od trenutka postanka prostora postoji energija. Ona je u stvari tenzija (naboj) Svijesti nastao kao rezultat izražavanja unutar sebe.

Kada je Svijest u svom primarnom obliku onda govorimo o nula Kelvina, odnosno Apsolutnoj Nuli. Kada je svijest u obliku informacije onda govorimo o energiji.

Energiju ne možete multiplicirati , niti je možete uništiti, jedino je možete mijenjati iz jednog oblika u drugi. Za posljedicu automatske transformacije energije (informacije) imamo promjenu signala iz digitalnog u analogni. Ovaj materijalno-mentalni svijet je zapravo golemo količina sirove energije u analognom obliku koja se razvrstava u audio, vizualne, elektromagnetske.... itd. signale. Zahvaljujući analognom signalu imamo iskustvo protoka vremena, odnosno neprekidnog tijeka događaja. Analogni signal je neprekidni kontinuirani val čija informacija dolazi u trajnom neprekidnom slijedu. Fizički svijet koji zamjećujemo našim čulima je u neprestanom gibanju. Sve teče svojim tokom u skladu sa zakonom entropije i kreće se od svog početka ka svome kraju. Ta jednosmjerna slijepa ulica je posljedica toka vremena. Svaki početak ima svoj kraj. Fizički svijet je tijekom eona više puta nastajao i slijedom evolucije konačno nestajao (urušavao se). Proces evolucije je mogao trajati milionima godina, a mogao je i milijardama. Sa stajališta digitalne informacije to ne znači ništa osim kombinacija binarnog niza.

Digitalni signal se uz pomoć pretvarača (Yantra) mijenja u analogni. Analogni signal je u odnosu na digitalni izobličen. Svijet koji doživljavamo je tek blijeda kopija savršenstva. Čak i kao takav nama se iz ove pozicije čini savršen. Toliko savršen da živote provodimo uvjereni u njegovu stvarnost. To se događa zahvaljujući čulima (senzorima) kojim zamjećujemo okolinu. No, čovjek je mnogo kompleksniji od samog fizičkog koje primjećuje. Mi zaprimamo signal i

u isto vrijeme projiciramo sliku oko sebe. Zapravo možemo reći da smo mini verzija prvobitne refleksije. To vrijedi i za sva ostala bića oko nas, ali nisu svi na istom stupnju razvoja da bi to uočili. Potreban je snažan procesor (mozak) da bi došli do spoznaje o svijetu koji ih okružuje. Stoga biljke i životinje nemaju tu mogućnost, ali čovjek ima. Zašto onda svi ljudi ne zamjećuju iluziju u kojoj se nalaze? Od samog djetinjstva sa fizičkim i mentalnim razvojem razvija se i automatski obrambeni sklop zvan ego. Iako koristan u mnogim životnim trenucima limitira nas u korištenju punog potencijala procesora. A samo uz maksimalni rad procesora može doći do dekodiranja signala. Iz ljudske perspektive dekodiranje znači proširenje svijesti. To se dogodi čim se ukloni ego. Takvo stanje može biti privremeno, a može biti i trajno. Nasilno uklanjanje ega kemijskim procesima (psihodelične droge) nije preporučljivo jer dovodi do trajnog oštećenja ne samo procesora već i svih ostalih dijelova tijela. Mnogo bolje se koristiti psihofizičkim vježbama odvratanja pozornosti od vanjskih objekata i fokusiranje na unutarnje stanje. Najbolja i najdirektnija metoda je proces samoispitivanja.

Jednom oslobođeni ega, makar i na kratko, osjetit ćete mir, jasnoću, unutarnju tišinu, punoću, prostranstvo. Kao da ste iz male zatvorske ćelije pušteni na slobodu. U realnosti nije se dogodilo ništa, već ste analogni signal zamijenili za digitalni, koji je prirodniji, izvorniji i u kojem nema protoka vremena. Promjenu signala ćete uočiti u obliku neobjašnjivog unutarnjeg ushićenja samim iskustvom postojanja, koje će se odraziti na sve aspekte vašeg života, te ćete tu radost emitirati iznutra i izvana. Tu radost postojanja zovemo Ja Jesam.

Ipak, koliko god da radost trajala (samo na trenutak ili desetljećima) u jednom momentu će se ego vratiti u obliku straha od nepostojanja, nestajanja, smrti...

Da bi nadišli postojanje (jesam) i ne postojanje (nisam) vratite se još jedan korak unatrag i obitavajte u čistoj vječnoj Svijesti, jer uistinu svi smo Apsolut i uvijek ćemo biti.

APSOLUT

Pod pojmom svemir smatra se sveukupnost svih čestica i energija sadržanih u prostoru i vremenu. Moderna nauka kaže da je svemir ukupnost svega što postoji: prostora, vremena, energije, materije, planeta, zvijezda, galaksija i međugalaktičkog prostora. Opće prihvaćena teorija „velikog praska“ govori da je širenje svemira započelo prije konačnog vremena, kada je čitav svemir bio sažet u vrlo mali prostor. Od tada se taj prostor stalno širi gotovo u beskonačnost. Sve navedeno nije sporno, ali nameće logično pitanje, u čemu se to svemir širi!? Zaključak je očit: mora postojati vanprostorna (neprostorna) Baza, Osnova ili Temelj unutar kojeg se prostor i sve u njemu može širiti.

Već samo spominjanje nečega vanprostornog dolazi u sukob s ljudskim umom, koji je navikao sve smještati unutar njemu razumljivih okvira. Vanprostorno ljudski um shvaća kao prostor izvan prostora. To je pogrešno. Osnova ili Temelj jednostavno je izvan ikakve potrebe za prostornim.

Najjednostavnije rečeno Osnova nije materijalno (vaše tijelo i svijet oko njega), ni mentalno (vaš um s mislima i emocijama). Kada uklonite (shvatite što su) to dvoje-ostaje Baza, Osnova, Temelj, a to je Svijest. Da ljudi ne bi došli u zabludu stvarajući u svojoj glavi ideju o tome što je Svijest, Mudraci koriste izraz Apsolut ili Bog. Morate shvatiti da je istinska priroda (Svijest) bezimena, jer je postojala prije prve riječi. Kako bi razumu približili istinsku sveobuhvatnost Svijesti izraz Apsolut čini se najprikladniji. Bezuvjetna ljubav, potpuna sreća, bezrazložna radost, samo su mali dio punoće Apsoluta. Sva stanja u jednom najbolje se mogu opisati u izrazu – potpuna ekstaza. U ekstazi nema nikakvih želja, jer ona je sveukupnost svega što može biti, nema vremena, jer je vanvremenska, nema prostora jer je vanprostorna. Unutar takvog savršenstva svijet kakav poznajemo nije ni trebao, a ni mogao nastati. Međutim, ipak se dogodio kao rezultat samo jednog jedinog izraza svijesti unutar sebe same. Iako je izraz trajao na trenutak, pokrenuo je cijeli lanac događaja koji se ljudima čini da traje

u vječnost. Svijet kakav poznajemo nije nastao kao smišljena akcija, već kao spontana reakcija. Moć Svijesti je jednostavno tako ogromna da njen trenutni izražaj stvara cijeli svijet.

Pokušat ću vam objasniti kako se stvaranje svijeta dogodilo: Kad se sveukupnost svega (Svijest) izrazila unutar sebe u tom trenutku je nastala refleksija (odraz). Kao što ni odraz neba na jezeru nije stvaran, tako ni odraz Svijesti unutar nje same nije stvaran.

Obzirom da prostor ne postoji Svijest se unutar sebe ne može razdvojiti. Odras Svijesti unutar nje same je stvorio iluziju koja izgleda kao izdvojena kopija. Ta iluzorna kopija svijesti sadrži sve kao original, ali je suprotna, baš kao odraz u ogledalu.

Radi lakšeg razumijevanja recimo da Svijest, odnosno Sveukupnost možemo izraziti brojkom 0 (nula). Budući da je suprotan, odraz sveukupnosti se ukazao kao razdvojenost na dvije krajnosti: (+1) i (-1). Kad se te dvije krajnosti povežu one se ponište i dobijemo ništa (+1-1=0). No, dok se (+1) i (-1) ponište proći će trenutak. Jedan trenutak u bezvremenosti nama se iz ovog položaja čini kao cijela vječnost. Taj trenutak je stvorio lančanu reakciju iz koje je nastao svijet u kojem živimo – svijet dualnosti.

DUALNOST SVIJETA

Najbitnija činjenica koja se mora razumjeti je da na ovom svijetu ništa ne može postojati bez svoje suprotnosti. Mudri spisatelji drevnih civilizacija su upućivali na važnost ovog shvaćanja. Kada bi nešto postojalo bez svoje suprotnosti ne bi bilo načina da se to prepozna, jer je potrebno imati iskustvo o objema odlikama da bi se prepoznala svaka pojedina od njih. Nemoguće je predočiti dan, ako nismo upoznali noć; gore postoji samo u odnosu na dolje; toplo u odnosu na hladno; tvrdo u odnosu na meko,....

Dualnost nije samo fizičke, već i mentalne prirode. Radost je nasuprot tuge; ljubav je nasuprot mržnje; hrabrost nasuprot straha....

Još od drevne Grčke znanost izučava materiju, ali tek su početkom dvadesetog stoljeća znanstvenici otkrili antimateriju. 1928. godine Paul Dirac je napisao jednadžbu u kojoj opisuje postojanje antielektrona. To je pokusom i potvrđeno te je utvrđen naziv pozitron (jer za razliku od elektrona ima pozitivan električni naboj). Diracove jednadžbe jednako vrijede za sve čestice; tako kvarkovi (koji grade protone) na suprotnoj strani imaju antikvarkove (koji grade antiprotone), a antiprotoni i antielektroni (pozitroni) grade antiatome. Antiatomi grade antimateriju. Godine 1995. ovo je dokazano u CERN-ovom akceleratoru čestica, gdje su znanstvenici uspjeli dobiti antivodik. Od tada su napravljeni brojni pokusi koji su donijeli više pitanja nego odgovora.

Materija i antimaterija ne mogu postojati jedna pored druge. Kad se nađu zajedno međusobno se anihiliraju (poništavaju) uz oslobađanje velike energije. To znači da obrnutim procesom iz čiste energije može nastati materija i antimaterija. Tako dolazimo do shvaćanja kako je iz čiste energije nastao ovaj materijalni svijet. Ali umjesto slavlja znanstvenicima je otkriće antimaterije stvorilo nepremostivu prepreku. Problem koji se ispred znanstvenika stvorio je taj da se svemir tijekom stvaranja odmah trebao urušiti, jer tek stvorena jednaka količina materije i antimaterije se morala automatski anihilirati (poništiti), a time ovaj materijalni svijet ne bi bio moguć. Stoga su znanstvenici u nedostatku šire vizije izmislili teoriju, da bi prikrili svoje

nerazumijevanje. Nazvali su je „teorija asimetrije“ koja kaže da se sva materija i antimaterija tijekom stvaranja anihilirala, ali je igrom slučaja mali dio materije preživio te danas čini svemir. Tvrde da je na svakih milijardu čestica antimaterije formirana milijardu i jedna čestica materije. Drugim riječima znanstvenici kažu da postojanje svemira u ovom obliku možemo zahvaliti slučajnom neskladu.

Dvojnost (dualnost) je termin kojim se označuje da je nešto sastavljeno od dvaju elemenata. U slučaju svemira to je materija i antimaterija. Naravno, oba elementa moraju biti prisutna u savršeno jednakom omjeru. To ne može biti drugačije samo zato što znanstvenici nisu pronašli antimateriju u svemiru.

Početkom 20. stoljeća fizičar Albert Einstein je sljedeći put, koji je ukazao kolega Hermann Minkowski, uveo pojam četverodimenzionalnog prostora – prostorno vremenski kontinuum. Od tada svi kao papige ponavljaju: živimo u trodimenzionalnom svijetu, ali postoji i četvrta dimenzija – vrijeme. Uopće se ne pitajući što to ustvari znači.

Kada iz trodimenzionalne pozicije u svemiru krenemo tražiti niže dimenzije lako ih je uočiti. Prvu dimenziju pokušajte zamisliti kao gustu točku u kojoj je sva materija zbijena do maksimalnih granica. Ta masa je tako zgusnuta da čak ni svjetlost ne može pobjeći iz nje. Ne postoji ništa gušće od toga. Znanstvenici takve točke čudovišne gravitacije kojoj nijedna zvijezda, planet, oblak plina ni bilo koja tvar ne mogu pobjeći, nazivaju crnim rupama. Te točke prve dimenzije su tako snažne da se sva materija privučena njihovom gravitacijom spljošti te se u obliku diska rotira oko njih. Taj disk oko crne rupe je druga dimenzija. Crne rupe su sastavni dio svake galaksije. Svojim ciklusima održavaju ravnotežu galaksija i čitavog dijela trodimenzionalnog svemira.

Ako iz trodimenzionalne pozicije pomoću naših fizičkih čula želimo utvrditi četvrtu dimenziju to je nemoguće. Naša fizička čula funkcioniraju na trodimenzionalnom nivou, stoga ne možemo pomoću njih utvrditi postojanje bilo koje više dimenzije. Pitate se kako onda postati svjestan četvrte dimenzije? Samo dovođenje vremena u vezu s četvrtom dimenzijom vas navodi na to. Sve što trebate je zapitati se: Što je vrijeme?

Fizika nam kaže da je to razmak između dva događaja. Tako se na temelju događanja u prirodi koja se pravilno ponavljaju određuje vrijeme. Ali, bez obzira o kojem događaju je riječ, mi ne primjećujemo vrijeme, već samo promjenu događaja. Fizičkim čulima ne možemo primijetiti vrijeme, jer ono postoji jedino kao osjećaj. Tako će se od svitanja do zalaska sunca nekome činiti da mu je proletio dan, a nekome da je trajao cijelu vječnost. Ako ste uvjetovani poslom, obavezama prema obitelji i osobnim željama vama će dvanaest sati proletjeti u čas, a

ako niste opterećeni obavezama trajat će beskonačno dugo. Netko tko je s automobilom imao iskustvo nesreće, dobro zna koliko dugo može trajati jedna sekunda, dok je u normalnim okolnostima sekunda beznačajna. Vrijeme je subjektivne prirode, ono je samo osjećaj. A ako vrijeme kao osjećaj pripada četvrtoj dimenziji može li onda biti da svi osjećaji pripadaju toj dimenziji? U tom slučaju može li biti da su i misli dio te dimenzije? Znači li to da cijeli naš mentalni svijet pripada toj dimenziji?

Jedna od najnerazumljivih stvari za mene kao dijete je bilo pitanje odakle dolaze misli i osjećaji? Vjerovao sam da stariji znaju odgovor na to pitanje, ali što su godine dalje prolazile, to sam više uviđao da nitko ništa ne zna. Svi uporno ponavljaju: misli i osjećaji dolaze iz glave, ali samo rijetki se usuđuju pitati: Kako to može biti moguće? Moguće može biti samo na jedan način: tijelo pripada fizičkoj (materijalnoj) dimenziji, a um pripada mentalnoj (antimaterijalnoj) dimenziji. Zajedno čine četverodimenzionalni svemir.

Noću kada pogledate u nebo, svemir izgleda kao beskrajno prostranstvo s milijardama zvijezda i planeta. Kada bi mogli očima vidjeti mentalni (antimaterijalni) dio svemira ugledali bi beskrajno prostranstvo kroz koje prolaze oblaci fluida. Ali ga ne možete vidjeti na takav način, jer iako se mentalni i materijalni svemir nalaze istovremeno u istom prostoru u kom smo sada prisutni, naša fizička čula nam ne dozvoljavaju da primjećujemo išta osim materijalnog. Da se na tren možete otrgnuti od okova materijalnog uvidjeli bi snagu mentalnog dijela svemira. U njemu se nalaze misli, emocije i njihove gotovo beskrajne kombinacije. Tu su sadržane sve ideje koje je itko ikad imao i koje će imati. Sva ljudska, zemaljska i povijest svemira, sve što je ikad bilo i što će biti, sve je to već sadržano u obliku informacije (odnosno energije) u mentalnom (antimaterijanom) dijelu svemira.

Ipak, postoji dio života kad su fizička čula ugašena te imate mogućnost da shvatite puni potencijal mentalnog svemira.

SVIJET SNOVA

Jeste li se ikada zapitali što se događa s vama jednu trećinu dana? Trećinu vašeg života?

Većina vas vrijeme spavanja ne analizira, već uzima za nešto što se podrazumijeva.

Ne znate hoćete li se probuditi ujutro, a sa takvom radošću idete spavati i jedva čekate da utonete u san. Ako niste sanjali teške snove ujutro se budite svježi i puni elana krećete u novi dan. Ovaj ciklus se ponavlja cijelog života, a da se nikad niste zapitali što se događa i gdje se nalazite tijekom sna. Ljudi spavanje uzimaju površno, a baš u shvaćanju ovog procesa leži put ka samospoznaji. Drevni narodi su znali važnost snova i svoja proučavanja su prenosili na nove generacije. Danas je ta drevna disciplina preživjela jedino ponegdje u Nepal i na sjevernim dijelovima Indije, a nazivaju je Tibetanska Yoga snova.

Čovjek je biće koje iskušava tri stanja: prvo je budno stanje u kojem koristi materijalno tijelo, drugo je stanje snova u kojem koristi mentalno tijelo (um), treće je stanje čvrstog sna u kojem koristi uzročno tijelo. Sva tri tijela, odnosno stanja međusobno su povezana i upotrebljavaju se istovremeno. Kako budno stanje svakodnevne akcije ima svoje fizičke zakone, tako i stanje snova, te stanje dubokog sna imaju svoje prirodne zakone.

Nitko ne može reći da mu se ne događaju snovi tijekom spavanja. Isto tako nitko ne može reći da se ne sjeća barem jednog od snova tijekom života. Ono što je karakteristično za svakoga jest da ti snovi izgledaju čudno i nepovezano. Situacije, objekti koje sanjamo, prostor i vrijeme se mogu odjednom potpuno promijeniti. Ništa se ne čini stabilno. Sad si u jednom gradu i prođeš pola ulice te se najednom nađeš u drugom gradu. Nakon par koraka usred sunčanog dana, odjednom se pojavi noć. Ako mislite da pričam besmislice, onda očitito niste pridali dovoljnu pozornost snovima i površno ih prolazite. Tijekom snova sva vaša pozornost je fokusirana na priču koja se odvija, ali ona je potpuno beznačajna u odnosu na detalje koji se pojavljuju tijekom te priče.

Obratite pažnju na svoje tijelo, na objekte koje vidite, na nebo i tlo kojim se krećete, na ljude koje susrećete. Da bi uvidjeli stvarnost, detalji su najbitniji. Mnogi ljudi su iskusili kako u snu

negdje hodaju i najednom izgube tlo pod nogama i počnu padati u dubinu. Točno prije udarca o tlo, naglo se u strahu probude obliveni znojem. Ima i onih koji tijekom pada shvate i reću sebi: „pa ovo je samo san“ i čim to zaključče odmah se probude. Postoje i oni koji su zaključak da je to samo san imali toliko puta da su razvili sposobnost kontroliranja snova, a ta sposobnost se naziva lucidno sanjanje.

Lucidno ili svjesno sanjanje znači da spavač u trenucima snova zna da sanja i to znanje koristi da umjesto noćnih mora okrene san u nešto ugodno. Tijekom lucidnog sanjanja spavač može letjeti, može trenutno mijenjati različite gradove, kontinente, a može posjetiti i različite planete. Može sve što zamisli. Lucidno sanjanje postoji kao znanstvena disciplina već dugu niz desetljeća. No, neovisno o znanosti, bilo bi dobro da svatko posveti barem malo pažnje snovima. Oni jasno pokazuju veličinu stvaralačke snage uma, ali i koliko su moćni strahovi koje svakodnevno nosite u sebi.

U svijetu sanjanja gdje posjedujete fleksibilno tijelo i gdje su prirodne zakonitosti takve da možete biti bilo što, naći se bilo gdje, vi se opet zateknete u gradovima i objektima iz vaših dnevnih aktivnosti, okruženi poznatim licima, te se nosite sa svim problemima koji su nastali tijekom dnevne aktivnosti. Većina vas i u snovima ide na posao. Svi vaši problemi iz svijeta budnosti su prisutni u snovima. Čak i više od toga, na površinu isplivaju događaji i neugodnosti za koje ste mislili da ste ih duboko potisnuli tijekom budnosti. Problemi i neugodnosti u životu su rezultat strahova. Takav stresan život ste preslikali i u svijet snova.

Sigurno ste primijetili kako neki ljudi u snovima viču, neki se svađaju, neki padaju s kreveta, neki se tuku, a u najekstremnijim slučajevima neki počnu šetati u snu. Um ljudi koji su pod svakodnevnim stresom ostaje više povezan s fizičkim tijelom tijekom sanjanja, nego što je to uobičajeno, pa aktivno koristi i fizičko i mentalno tijelo u isto vrijeme. Borba sa strahovima je najveća zapreka na putu do spoznaje.

Ako ste sanjali nekoga od ukućana tijekom noći te ih ujutro pitali jesu li sanjali isti san, odgovor će biti ne. Iako je vaš san bio toliko realan da ste gotovo sigurni da ste zajednički prošli kroz avanturu snova, druga osoba nije sanjala taj san, već nešto sasvim drugo. Svaki san je osobna mentalna projekcija. Koliko ima ljudi na svijetu toliko ima i snova. Kada ozbiljnije krenete analizirati budnost, shvatit ćete da se ne razlikuje od stanja snova, jer i tijekom budnosti svatko je zatvoren u osobnu mentalnu projekciju – personalni um.

PERSONALNI UM

Razumjeli ste da su fizička (materijalna) stvarnosti i mentalna (anitmaterijalna) stvarnost u zasebnim dimenzijama te da zajedno čine svemir kakvog znamo. Logično je da se pitate na koji način su tijelo i um povezani obzirom da obitavaju u različitim dimenzijama? Odgovor je jednostavan: Kao što je kompjuter povezan s internetom, na isti način je tijelo povezano umom. Da bi se spojio na internet, kompjuter je umrežen preko bežičnog routera, da bi se spojilo na um tijelo je umreženo preko DNK, koji djeluje kao fraktalna antena.

Fraktalne antene su sastavni dio današnjih mobitela. Zahvaljujući istraživanjima dr. Martina Blanka i dr. Reeb Goodmana poznato je da jedna od funkcija DNK jest da djeluju kao fraktalne antene.

Kada zaprime emociju (osjećaj) ili misao u obliku informacije, DNK je prosljeđuje mozgu koji informaciju obrađuje te šalje naredbu tijelu da izvrši određenu akciju. Tako će npr. tuga prouzročiti suze i karakteristično grčenje lica. Naše tijelo je stalno izloženo različitim mislima i emocijama koje poput rijeke teku kroz nas i daju nam ideju da cijelo vrijeme o nečemu razmišljamo. Znanstvenici su tijekom praćenja moždanih aktivnosti osoba koje sanjaju došli do zaključka da je um čovjeka koji je budan jednako aktivan kao um osobe koja sanja. Iskustvo sanjanja nije nešto urođeno samo ljudima. Danas je u znanosti opće poznato da i životinje sanjaju. One također imaju neograničene mogućnosti tijekom snova. Uvjeti su jednaki i za ljude i za životinje, ali intelekt životinje nije na tolikoj razini da bi razumno zaključila da je neograničena u snovima. Stoga pas sanja „pseće“ snove i ne može sanjati da leti nebom kao ptica. Životinje se koriste ograničenim brojem osjećaja i misli, odnosno njihovom kombinacijom. Što je taj broj veći one su intelektualno naprednije (čimpanze, orangutani, dupini), ali u odnosu na čovjeka koji se može koristiti gotovo beskrajnim brojem kombinacija, sve životinjske vrste su intelektualno ograničene. Razlika između čovjeka i životinja nije u pristupu informacijama (jednako su nam dostupne sve informacije iz mentalnog svijeta), već u mogućnosti obrade tih podataka. Ljudski mozak je u materijalnom svijetu savršeni procesor koji može obraditi sve moguće kombinacije. Životinjski mozak je zastarjeli procesor i kao što stariji model tableta može koristiti samo osnovne funkcije na internetu, zbog nemogućnosti ažuriranja većina aplikacija sa mreže ostaje mu nedostupna.

Biljke nemaju procesor (mozak) i nisu u mogućnost koristiti misli, ali imaju mogućnost korištenja osnovnih emocija: radosti i tuge. Svi živi organizmi su vezani i za fizički i za mentalni svijet, ali samo čovjek ima mogućnost istinski razumjeti svijet u kojem živi.

Na svaki podražaj iz okoline registriran putem čula (vid, sluh, njuh, okus, opip) automatski se u vama pojavljuje niz emocija i misli. Za isti događaj one će kod svakoga biti barem za nijansu različite. To što ste vi reagirali na jedinstven način ne znači da ste stvorili posebne misli i emocije, već ste iz mentalnog svijeta odabrali niz univerzalnih elemenata i sklopili ih na svoj način. To je kao kad su djeca u sobi punoj lego kockica. Od istih elemenata svako dijete će kreirati nešto različito. Jednako tome mi posežemo za elementima misli i emocija iz mentalnog svijeta i kombiniramo ih u nešto unikatno, svakom ponaosob svojstveno. Stoga ne čudi da su svi uvjereni kako su misli i osjećaji njihov proizvod.

Ono što utječe na naš jedinstveni odabir misli i emocija nazivamo personalnim umom. Taj um je kreiran od dva dijela. Jedan dio je prirodan i zove se identitet, a drugi dio je neprirodan i zove se ego. Kakve će osobine naše fizičko tijelo imati ovisi o DNK, genetskom kodu. U njemu su zapisane sve prednosti, ali i nedostaci fizičkog tijela. Kao što postoji fizički kod, tako postoji i mentalni kod u kojem su već upisane mentalne osobine kojima ćemo raspolagati. Taj mentalni kod zove se mentalno ili suptilno tijelo. Zajedno s DNK ono čini identitet.

Identitet čini svakog čovjeka na svijetu unikatnim, posebnim. Čak se i jednojajčani blizanci razlikuju zahvaljujući identitetu. Još jedan mentalni dio kreira ljudsko biće, a dogodi se kao neizbježan nusproizvod tijekom razvoja svakog djeteta. Njegovo ime je ego.

EGO

Svi znaju za riječ ego. Na latinskom znači ja. U moderno vrijeme vezuje se uz sebičnost, aroganciju, ignoranciju. Ego se može činiti i milostiv, ponizan, dobronamjeran, ali sve njegove radnje su iz interesa. Ukratko ego je: lažno ja, odnosno ideja koju imamo o sebi; misao da smo ovo tijelo.

Istinsko Ja dolazi iz srca, dok lažno ja se čini kao da dolazi iz glave, iako u stvarnosti ne dolazi niotkud. To fantomsko ja smo preuzeli iz mentalnog svijeta kao jednu ideju, misao. Ta ideja se kao zavjesa omotala oko našeg bića i prati nas cijeli život. Kada bi je uklonili nestala bi sva patnja, bol i agonija iz naših života. Oni koji su uspjeli ukloniti tu zavjesu sada su slobodni i zovu se Mudraci. Njihova svijest nije više zbijena u jednu malu točku zvanu tijelo, već se prostire na sve strane i sve dimenzije.

Čovjek koji je pod vladavinom ega ima osjećaj da je on jedinka izdvojena od svega, preplašen je i usamljen, stoga uvijek traži zaštitu u društvu drugih ljudi. Čovjek koji je slobodan od ega (Mudrac) osjeća da je dio svega i da je sve dio njega, zato je neustrašiv, uvijek sretan, bez obzira da li je u društvu drugih ljudi ili ne.

Zbog osjećaja izdvojenosti od fizičke, mentalne i svih ostalih dimenzija, nama se čini da se moramo izboriti u ovom svijetu za „svoje mjesto pod suncem“. Da bi to ostvarili moramo sakupiti što više informacija koje zovemo znanje i obrazovanje. S druge strane Mudraci se ne opterećuju ni s fizičkim ni s mentalnim, jer znaju da su dio svega, da je sve dio njih i da će sve raditi njima u korist. Kada trebaju hranu ili smještaj uvijek se dogodi situacija koja im pogoduje, kad trebaju riječi za izraziti se uvijek se misao pojavi za njih. Takva lakoća življenja Mudrace čini sretnima i bezbrižnima. Njihovo stanje bezbrižnosti se očituje u moždanoj aktivnosti koja je gotovo ravna nuli. Misli protječu kroz Mudrace kao i kroz vas, ali oni nemaju potrebu posegnuti za niti jednom od njih. Stoga njihov mozak nije opterećen stalnom obradom informacija i davanja naredbi tijelu. Bilo koji zadatak da obavlja Mudrac će ga obaviti ne razmišljajući već samo djelujući. Njegov rad je posljedica trenutnog (ovdje i sada) djelovanja iz srca, zato kod njega nema opterećenja.

Čovjek vođen egom je opterećen egzistencijom, brigom o sebi, o drugima, onom što nema a što bi mogao imati, onom što ima a ne želi, o životu o smrti... i sve to uzrokuje stalnu obradu misli i emocija, što se može očitovati u visokoj moždanoj aktivnosti. Jedini trenutak kada

niste pod utjecajem ega jest tijekom čvrstog sna. No, prije pojave ega postojao je jedan dio vašeg života kada ste bili budni, a sretni i bezbrižni poput Mudraca.

Misli, emocije, ideje, želje...ne možemo primijetiti fizičkim čulima. Mi jedno možemo „iznutra“ osjetiti snagu neke misli ili emocije kada je prihvatimo za svoju. Ne postoji uređaj kojim bi ih mogli detektirati na fizičkom nivou, jer one pripadaju drugoj dimenziji. Jedino što možemo detektirati je njihov utjecaj na aktivnost mozga. Što više emocija i misli prihvaćamo to je mozak zaposleniji, odnosno mora više podataka obraditi. Postoji više uređaja za praćenje moždane aktivnosti, a jedan od najpoznatijih je EEG. Funkcioniranje tog uređaja temelji se na jednostavnoj činjenici da živčane stanice u mozgu konstantno produciraju male električne signale. Uređaj ih bilježi u obliku valova. Uz pomoć ovog i drugih uređaja (MEG i fMRI) obavljena su brojna istraživanja aktivnosti mozga. Utvrđeno je pet osnovnih vrsta moždanih valova.

Delta valovi su najniže frekvencije od 0,5 do 4Hz. Mozak beba sve do druge godine života prikazuje prisutnost samo delta valova. Isti slučaj je i sa svakim čovjekom koji je utonuo u čvrsti san.

Od druge pa do pete ili šeste godine djeteta prisutni su theta valovi. Ovo stanje niske moždane aktivnosti od 4 do 7Hz odrasli ljudi mogu ostvariti tijekom meditacije. Od pete do osme godine kod djece su prisutni alpha valovi; od 8 do 12 Hz, umjerene moždane aktivnosti. Tijekom relaksacije i kod odraslih su prisutni ovi valovi.

Od osme godine života pa nadalje prisutni su beta valovi, pojačane moždane aktivnosti od 12 do 38Hz, u kojima svaka osoba provede većinu svoga života.

Postoje još gamma, valovi visoke moždane aktivnosti od 40 do 100Hz koji se pojavljuju samo ponekad, u trenucima pretjerane moždane aktivnosti.

Po navedenim očitanjima moždane aktivnosti, koja su karakteristična za svakog čovjeka, moglo bi se reći da što se više razvija mozak to se više povećava njegova aktivnost. Međutim, moderne studije pokazuju kako se ljudski mozak, koji postaje aktivan već u 32. tjednu, razvija sve do 25. godine života. Kada bi moždana aktivnost pratila razvoj mozga, onda bi se pojačana aktivnost pojavila tek nakon potpunog razvoja mozga poslije 25. godine, a ne već u osmoj godini života. To nam pokazuje da aktivnost nije vezana uz razvoj mozga, već uz razvoj ega.

Kada opisuju stanje novorođenčeta doktori koriste izraz: stanje čiste svijesti. Svi duhovni zapisi upućuju da je čista svijest stanje savršenstva. Bebe u tom stanju ostaju do svoje druge

godine. Na EEG uređaju to stanje se očituje u obliku delta valova. Mi se nalazimo u istom stanju svake noći tijekom čvrstog sna, kada su čula ugašena. Bebe se nalaze u delta stanju (čistoj svijesti) i tijekom budnosti, dok su joj čula aktivna.

Bebina čula se razvijaju još dok je u majčinom stomaku. S rođenjem su čula opipa, mirisa i okusa već razvijena. Sluh i vid se nešto duže razvijaju, ali već nakon godinu dana i ta čula su razvijena kao kod odraslih. Još punih godinu dana nakon potpunog razvoja čula, bebe će boraviti u stanju čiste svijesti.

Sa svakim novim danom beba je puna impresija u novoj materijalnoj stvarnosti. Fascinirana svijetom fizičkih čula sve više pažnje pridaje materijalnom svijetu i time sve više zaboravlja pravu stvarnost – čistu svijest. Sve do tada bebina svijest je obuhvaćala sav prostor istovremeno bivajući izvan tijela i u tijelu, ali privučena objektima beba polako iz dana u dan sužava širinu svijesti, sve dok svijest ne bude potpuno smanjena na unutarnje okvire tijela. Tako je nastao ego, odnosno pogrešan zaključak: ja sam ovo tijelo. Potrebno je razumjeti da se ovim događajem nije suzila sama svijest, jer to je nemoguće. Svijest je uvijek sveobuhvatna i to se nikad ne može promijeniti, ali je dijete povjerovavši da je tijelo, svoje iskustvo svelo na suženu svijest. Kada bi doista željeli svi bismo se mogli vratiti u naše iskonsko stanje, jer u stvarnosti svi smo mi stalno čista svijest, ali smo trenutno odabrali da kušamo kako je to biti unutar okvira tijela. Kroz igru beba se pomalo upoznaje s ograničenjima svoga tijela, s drugim objektima te s limitima prostora i vremena. Ovu zabavu djece znanost naziva razvijanje orijentacijske svijesti ili svijest o sebi.

Stvaranje ega je proces kroz koji prolaze i životinje, ali zbog njihovih ograničenja taj proces se doima prirodno. Kod djece takav proces može u početku naići na otpor. Mnoga mala djeca govore o sebi o trećem licu. Umjesto ja sam gladan dijete će reći: Tommy je gladan! Neka djeca u početku poriču ime dano od roditelja, npr. govoreći: Ja nisam Jessica! Proći će neko vrijeme dok djeca u potpunosti prihvate ideju da su oni to tijelo.

Ta pretpostavka određuje cijeli naš život. Tijelo je dio fizičkog svijeta i nije prezahtjevno. Sve što treba je dnevna doza energije u obliku hrane i vode. Mentalni dio je taj koji stvara problem, jer novostvoreni ego će na temelju prihvaćanja ideje da smo ovo tijelo, cijeli život manipulirati s nama.

U početku se to odnosi na jednostavne zadatke; npr. dijete plače dok ne dobije ono što želi. No kako se ego razvija njegove želje, ideje, zahtjevi bivaju sve kompleksniji. Krene od igračaka, odjeće i obuće, motora i automobila pa do stana, kuće, bazena, vile, vikendice...

A sve ovo materijalno je zapravo refleksija mentalne potrebe za statusom. Svatko ima potrebu biti poseban u nečemu, u odnosu na druge. Naš identitet nam to i omogućuje, čineći svakog od nas talentiranim za nešto, ali ego je taj koji ima potrebu naglašavanja tog talenta.

Uvijek se s nečim natječe i život je za ego utakmica u kojoj mora pobijediti bez obzira je li u pitanju obitelj, prijatelji, radne kolege, škola, fakultet, klub, politička stranka ili neka državna ustanova. Ego će se uvijek boriti za status. Čak u slučaju da vas odbaci obitelj, prijatelji i društvo, ego će još uvijek gajiti nadu u ponovno izgrađivanje statusa, a kada iščezne i zadnja šansa ego najednom „promijeni ploču“ te potiče ambijent agonije, jada i očaja. Ego je, kao i sve ostalo, dvojake prirode i da li ćete biti najutjecajniji ili najjadniji čovjek na svijetu njemu je sasvim svejedno. Bitno je da se natječe, a to će raditi ne samo do posljednjeg daha tijela, već i nakon toga.

Smrću tijela ego nastavlja unutar sebe vrtiti isti film koji se odvijao dok je tijelo bilo živo. Ego je zatvoreni paket energije (informacija) unutar mentalnog svijeta.

Čovjek se tijekom života uslijed vjerovanja da je tijelo ponaša po određenim obrascima. Ti obrasci su: želje, ideje, nadanja, vjerovanja. Pod njihovim utjecajem prolazi kroz razne situacije, odnosno iskustva. Sva ta iskustva će se ponavljati iznova tijekom života, sve dok ispravno ne shvatimo lekciju iz određene situacije. Kada smo razumjeli lekciju takva situacija se više nikad neće ponoviti te smo tako otpustili određeni obrazac iz paketa. Da bismo otpustili cijeli paket, odnosno oslobodili se od ega moramo proći kroz brojna iskustva, ali dobar dio života potrošimo na ponavljanje istih pogrešaka pa ne stignemo proći kroz sva iskustva potrebna za uklanjanje ega. Zato jedina mogućnost da tijekom ovog života dođemo do samospoznaje, odnosno da se oslobodimo ega, jest da naš novonastali ego ili paket informacija (energije) preuzme neke već postojeće pakete informacija koje sadrže u sebi iskustva nama potrebna za samospoznaju.

Za života svaki čovjek sakupi priličan broj iskustava. Iz nekih situacija su shvaćene lekcije te su uočeni obrasci ponašanja, iz nekih ne. Sve situacije, cijeli život, u obliku filma ego pohranjuje u svojoj arhivi. Kada tijelo umre taj film se nastavlja vrtjeti. Tada više ne govorimo o egu, već o duši, a zapravo je to jedno te isto, ništa više nego paket informacija nastao kao rezultat pogrešnog shvaćanja. Ovo pravilo vrijedi jednako i za životinje i za ljude. Ljudi pričaju o prošlim životima, a oni su ustvari prikupljena iskustva u paketima informacija. Svaki novoformljeni ego će privući na sebe određeni paket informacija. Naš identitet određuje koji će to biti paket.

Ako novoformljeni ego ne privuče nijedan paket to znači da će u sebi sadržavati dovoljno informacija za samospoznaju. Svaki ego je autodestruktivan, ali ukoliko niste oprezni ta će destrukcija prije uništiti tijelo nego ego.

Oni koji ostvare samospoznaju oslobađaju ne samo svoj ego, već i one pakete informacija (duše) koje su preuzeli. To je veliko oslobođenje energije u mentalnom svijetu. Onaj koji je oslobođen od ega zove se Mudrac.

ČVRSTI SAN

Kako bi se materijalno (fizičko) i antimaterijalno (mentalno) oformilo potrebna je ogromna količina čiste energije iz koje ovo dvoje nastaje. Ta energija postoji samo na jednom mjestu – unutar nas samih. Naša odluka da se manifestiramo u ovom obliku otpustila je silnu energiju koja je stvorila svijet. Svojom odlukom uzrokovali smo sve oko nas (otud dolazi i naziv uzročno tijelo). Svake noći ugasimo fizička čula i vratimo se na to mjesto odluke, barem na kratko. To mjesto je peta dimenzija, prostor mira, tišine i blagostanja. Samoosvjetljeni gotovo beskrajan prostor u kojem se doima kao da nema ničega i da se ne događa ništa, zapravo puca od života i energije. Peta dimenzija je mjesto jedinstva i jednakosti stoga je umu, koji sve vidi razdvojeno i različito; nedokučivo i nedostupno.

Zajedničko obilježje fizičkog (materijalnog) i mentalnog (antimaterijalnog) svijeta su mnoštvo i dinamika. Od prirodno stvorenih pokretnih i nepokretnih objekata, do umjetno stvorenih... Naša čula su svakog dana iznova fascinirana šarenim svijetom gibanja i promjenjivosti u kojem se non-stop nešto događa. Kada nismo preokupirani objektima, onda smo obuzeti mislima i osjećajima od kojih je izgrađen još kompleksni i dinamičniji svijet. Dok smo budni i dok sanjamo svjesni smo tog mnoštva i dinamike. Kad smo u čvrstom snu nesvjesni smo mnoštva i dinamike. Ali to ne znači da tada nema svijesti, već da nema mnoštva i dinamike. Statičnost, nepokretnost, nepromjenjivost, jednakost, jedinstvo, sve su to obilježja pete dimenzije. U tom svijetu svi smo jedno – čista energija.

Da bi razumjeli petu dimenziju morate shvatiti da su iz nje nastale četvrta i treća dimenzija. Ona je postojala prije mentalnog i fizičkog svijeta, zato kada se vraćamo u to stanje tijekom čvrstog sna ne možemo sa sobom ponijet naknadno nastala fizička čula i mentalne odlike.

U znanosti svijet sanjanja se zove REM faza (Rapid eye movements) ili aktivno spavanje. Svijet čvrstog sna naziva se non-REM faza ili faza neaktivnog spavanja. Prije nego što utone u čvrsti san čovjek prolazi kroz pod faze tijekom kojih se fizičko tijelo opušta. Ovo se očituje u sve nižoj moždanoj aktivnosti. Tijekom opuštanja čula se gase (ostaju u fizičkom svijetu) i um se gasi (ostaje u mentalnom svijetu). Kada se na EEG uređaju očituju delta valovi, mi smo u čvrstom snu. Delta moždani valovi (od 0,5 do 4 Hz) najniže su frekvencije od svih valova te su povezani s nedostatkom budne svijesti. Međutim, kod beba se sve do druge godine života očitavaju delta valovi i kad je budna. Očito je da kod odraslih i kod beba budna svijest nije ista. Kada je riječ o bebama znanost koristi naziv čista svijest. Već u drugoj godini života na

temelju pogrešnog zaključka da smo tijelo, stvorili smo orijentacijsku svijest ili svijest o sebi. Ova vrsta svijesti zasnovana je na našem položaju u odnosu na druge.

Svijest o sebi je zapravo refleksija čiste svijesti i postoji samo u našem umu. Zbog toga takva svijest ne može izaći izvan okvira mentalnog svijeta, odnosno četvrte dimenzije. Prihvativši tu ograničenu svijest za svoju: nama se čini da ulaskom u petu dimenziju mi tonemo u čvrsti san, jer svijest nije prisutna.

Istina je sasvim drugačija, ne samo da je svijest prisutna, već je u petoj dimenziji svijest jedino što je prisutno. U petoj dimenziji svijest se manifestira u obliku čiste energije. Ako se pitate je li to naše pravo izvorno stanje – odgovor je ne. Apsolut ili Bog je iznad (izvan) dinamike i statike, mnoštva i jednoga. Biti svjestan u petoj dimenziji, znači biti jedan korak bliže našem izvornom stanju.

YANTRA

Da bi se digitalni signal pretvorio u analogni potreban je pretvarač koji bi to omogućio. Drevni narodi su bili upoznati s postojanjem takvog stroja. Za njega su koristili naziv yantra, što u prijevodu sa sanskrita doslovno znači stroj. Pravo znanje o yantri odavno je nestalo. Danas hindusi, jainisti i budisti izrađuju i slikaju razne mandale (krug unutar stroja) i yantre te ih koriste u religiozne svrhe. Od svih današnjih prikaza najbliže stvarnom izgledu je Sri yantra, ali važnost stroja ostala je potpuno nepoznata. Njegov značaj prekrili su mitovi i lokalni folklor.

Sa sadašnjeg modernog shvaćanja yantru mi je najjednostavnije opisati kao ogromni hologramski zvučnik. Njegova veličina je tolika da zauzima cijelu šestu dimenziju. Jedno izrazom hologram mogu opisati koliko ovaj stroj stvarno i nestvarno djeluje u isto vrijeme. Mandala (krug) koja zauzima najveći dio stroja nalazi se na centralnom dijelu i svojim izgledom, kao i funkcijom podsjeća na zvučnik. Zvučnik pretvara električni signal u zvučni. Yantra pretvara svijest u energiju. I kao što se stvoreni zvuk sačinjen od titraja širi prostorom u obliku valova, na jednak način se širi energija. Jednom započet proces širenja energije u obliku valova nastavlja se gotovo u beskonačnost. Čitav materijalni i mentalni svijet je sačinjen od tih valova. Ono što mi doživljavamo za stvarnost ustvari je interferencija valova energije.

JA JESAM

Prije nego se pretvori u energiju svijest je prisutna u svom izvornom obliku. Mjesto je to sedme dimenzije. Tijekom života mnogo ste puta boravili ondje, ali ograničeni fizičkim čulima niste to uočili.

Koliko puta vam se dogodilo da ste bezrazložno sretni? Došlo vam je iz čista mira da plešete i skačete od sreće? Takvi momenti u životu kratko traju, jer se brzo umiješa ego, kojem je u naravi da traži razlog za zadovoljstvo, a ne da bude zadovoljan sam od sebe. Iskustvo radosti i sreće ostvarujete i kada nešto radite iz srca. Posao koji se obavlja iz srca je najuzvišenije stanje svakog čovjeka. Nažalost, mali broj ljudi radi ono što zaista vole.

Mnogi ljudi misle da će kroz meditaciju ostvariti stanje istinskog zadovoljstva i sreće. Pojedincima to i uspije. Ne zbog svakodnevnog meditiranja i življenja kroz odricanje, već zbog toga što ispred sebe nisu postavili nikakav cilj. Ipak, većina ljudi očekuje od meditacije da ih uvede u stanje sreće i zadovoljstva. Stoga se naprežu ne bi li ostvarili to stanje. Isto nam se događa i u životu. Uvijek ispred sebe imamo neki cilj i očekujemo da ćemo njegovim ostvarenjem biti sretni i zadovoljni. To se nakratko i dogodi, ali ne zbog ostvarenja cilja, već zbog prestanka naprezanja. No, odmor kratko traje, jer sutra dan imamo postavljen novi cilj. Tako provedemo cijeli život, lutajući od jednog cilja do drugog, ne uviđajući da istinska sreća ne dolazi iz materijalnog, već iznutra iz samog izvora čovjekovog bića.

Brojni su prikazi u obliku slika i kipova Isusa Krista i drugih Mudraca kako stoje rastvorenih grudi iz kojih sija srce. To nisu prikazi ljudskog srca, već izvora našeg istinskog bića – svijesti. Iz ovog fizičkog položaja nama se čini da svijest izvire iznutra. Međutim, Rumi, Sveti Toma i mnogi drugi Mudraci nas upozoravaju da je ono što mi doživljavamo za vanjsko zapravo unutarne, a ono što nam se čini da je unutra je u stvarnosti vanjsko. Vjerujući da smo ovo tijelo mi svijest smještamo unutar tijela, a zapravo je obratno.

Pogledajte na trenutak bilo koji objekt. Taj objekt, vi kao promatrač i sam čin promatranja, sve se to odvija unutar svijesti. Preuzmite na moment neku misao, prvu koja vam padne na pamet. Vi i ta misao, oboje ste unutar svijesti. Sve se odvija unutar nje i kada se sve od navedenog ukloni jedno svijest ostaje.

Svatko je svjestan sebe. To izražavamo riječima: ja jesam. U starim hebrejskim spisima Bog se opisuje riječima: Ja Jesam. Ali ono na što vi mislite kad kažete - ja jesam – je svijest ograničena unutar okvira tijela. Ja Jesam na koji su drevni narodi ukazivali je neograničena svijest unutar koje se sve odvija.

Biti svjestan te neograničenosti znači obitavati u sedmoj dimenziji, izvoru radosti i sreće.

ČISTI UM

Da bi opisali našu izvornu prirodu služimo se riječima Bog ili Apsolut. Te riječi najbolje opisuju sveukupnu cjelinu. Odraz nastao tijekom izraza Boga unutar sebe posjeduje jednake kvalitete. Taj odraz je osma dimenzija. Da bi matematičkim jezikom prikazali Boga ili Apsolut koristimo se brojkom 0. Da bi prikazali refleksiju, odnosno odraz sveukupnosti koristimo se brojkama +1 i -1. Time iskazujemo da odraz sveukupnosti može postojati jedno u obliku razdvojenih kvaliteta. U našim životima sve kvalitete možemo pojmiti jedino kao razdvojene, jer ih tako i iskušavamo. Na primjer: ljubav je odvojena od mržnje, radosti od tuge, zadovoljstvo od nezadovoljstva, mirnoća od nemira.... Osim mentalnih razdvojene su i materijalne kvalitete: svjetlo od tame, hladno od vrućeg, tišina od buke... Da nema razdvojenosti ne bi bilo ni svijeta kojeg doživljavamo. Ovaj svijet postoji jedno u obliku zasebnih jedinica različitog polariteta. Čak i postojanje moguće je samo ako se na suprotnoj strani nalazi nepostojanje.

Kao što novčić ima dvije strane tako i svijet koji doživljavamo ima dva stanja koja se stalno izmjenjuju. Promatrajući iz pozicije Apsoluta, osma dimenzija (i sve ostale dimenzije sadržane u njoj) treperi poput stroboskopskog svijetla. Postojanje i nepostojanje stalno se izmjenjuju. Ta izmjena traje kraće i od planck-a vremena (najniže jedinice vremena) te je ljudska čula ne mogu zamijetiti. Pri svakoj izmjeni, postojanja i nepostojanja, postojanje je drugačije. Promjene se neprestano upisuju u memoriju postojanja.

Svaka akcija koju zamjećujemo na fizičkom planu: od aviona koji leti, automobila koji prolazi, ljudi koji hodaju, lišća koje pada sa stabla i našeg okreta glave u smjeru događaja – sve to zamjećujemo kako se odvija linearnim tijekom (od budućnosti prema prošlosti). To nazivamo tok vremena. Ali taj tijek koji zamjećujemo čulima u stvarnosti se ne događa.

Da bi stvorili crtani film umjetnici moraju naslikati stotine tisuća slika. Svaka od njih je malo drugačija. Kada se te slike jedna za drugom brzo izmjenjuju mi imamo dojam tijeka vremena. Na jednak način dobijamo dojam tijeka vremena u našem svijetu. Postojanje je svakog puta drugačije i izmjene se odvijaju ogromnom brzinom, a naša čula to zamjećuju u obliku niza događaja, koji neprekidno traju u svijetu raznolikosti.

Nema ničeg lošeg u tome što smo ograničeni čulima koja nam ne dozvoljavaju da uočavamo stvarnost kakva jest. Mi smo odabrali ovu igru i dobar dio života uživali u njoj, ali prije ili kasnije dođu teški trenutci i tada počinjemo razmišljati o smrti kao dijelu igre. Kada se

zapitamo što se događa sa nama nakon smrti, mi se trenutno otrgnemo od fokusa na materijalno i imamo priliku uočiti stvarnost kakva jest. Obzirom da smo cijeli život vjerovali u ideju da smo ovo tijelo, ego neće tek tako nestati. Samo oni koji su dovoljno dugo uporni oslobode se ega. Postavši slobodni dobivaju pristup gotovo beskrajnom polju informacija od kojih je sačinjeno svih osam dimenzija. To polje informacija oni nazivaju čisti um. Drevni zapisi također spominju nazive super um i sveum. Te ljude koji se koriste čistim umom da bi nam ukazali na našu izvornu prirodu zovemo Mudracima.

Neograničeni pristup polju informacija (čistom umu) je mogućnost promatranja svijeta kroz sveukupnost. Ograničeni pristup polju informacija koji koristi običan čovjek nazivamo personalnim umom. Ta ograničenost je zapravo nemogućnost promatranja kroz sveukupnost zbog zaslijepljenosti pojedinačnom kvalitetom. Na primjer, čovjek zaslijepljen mržnjom spreman ubiti, potpuno je zaboravio na ljubav, suosjećanje, razumijevanje...Mudracu se takva situacija nikad ne može dogoditi, jer promatra svijet kroz puni spektar. Obični ljudi farbaju svijet samo jednom bojom, zavisno od raspoloženja u kojem se nalaze. Ali jednom kada nadiđu ego svi će ugledati svijet kakav zaista jest.

Nemojte misliti da će brzo doći do tog ostvarenja. Za takav proces potrebno je puno vremena. Rijetki su oni koji su se oslobodili ega odjednom. Svi moramo proći kroz proces uviđanja, priznavanja i otpuštanja svojih pogrešaka. Koliko će dug i bolan taj proces biti zavisi samo od naše spremnosti da priznamo pogreške. One su kao energetski uteg, kojeg kad se oslobodimo osjećamo neopisivu lakoću i radost življenja.

Ali, čak i kada se dogodi proces „buđenja svijesti“ ego neće nestati odjednom. Ego je uragan koji dugo hara oceanom života, razarajući sve pred sobom. Kada jednom dođe do „obale svijesti“ razbija se od obalu i njegova snaga se smanjuje. No, prije nego iščezne još je uvijek neko vrijeme opasan, te u obliku oluje i dalje prijeti.

Gledajući snimke predavanja Osha (Mudraca iz Indije) i prakticirajući meditacijske tehnike uz nadzor Oshove učenice Leele u meni se odjednom probudila svijest. Nisam više imao osjećaj da je svijest unutar tijela, već da je izvan tijela. Bio sam svuda oko tijela, a istovremeno posve svjestan tijela i svih drugih fizičkih objekta. Radost, veselje i sreća koju to iskustvo donosi teško je opisati. Jedino riječ ekstaza može donekle opisati punoću tog doživljaja. Nakon nekih desetak dana svijest se vratila natrag u tijelo. Povratak u staro stanje bio je deprimirajući. Nadao sam se da će mi Leela pružiti objašnjenja za ono što sam iskusio i dati naputke kako da se ponovno vratim u to „božansko stanje“. Međutim, ona je rekla da te odgovore nitko ne može dati, već ih sam tijekom života moram pronaći. I bila je potpuno u pravu.

Iako razbijen od obalu svijesti, ego je poput oluje harao mojim životom još punih sedam godina, donoseći sa sobom brojne izazove. Ali, koliko god situacija zahtjevana bila, to sam veću unutarnju snagu imao. Ta unutarnja snaga se nekoliko puta manifestirala u obliku Sri Ramane Maharshija, dajući mi na taj način do znanja da nisam sam, već da imam podršku i vodstvo Mudraca. Nakon svih životnih ispita put me odveo do Moojija čija sam predavanja u obliku Satsanga pratio pune dvije godine. Kroz to razdoblje, iskustva i razumijevanja su se produbljivala te sam ih oblikovao u ovu knjigu, koja će svakom iskrenom tragaču skratiti put.

POST SCRIPTUM

Vjerovanje da su tijelo toliko je duboko utkano u ljudima da su čak i Bogu (Apsolutu) dodali fizičke osobine, ne bi li ga približili svom pogrešnom shvaćanju. Ljudi pretpostavljaju da je Bog ljubav, radost, sreća, suosjećajnost...Kada bi to bilo tako Bog bi također morao biti mržnja, tuga, nesreća, sebičnost. Ali sve te pojedinačne kvalitete očituju se samo kao refleksija. Unutar Boga one su dio nerazdvojive sveukupnosti i kao pojedinačne ne postoje. Stoga je Bog neopisiv.

Ljudi vole vezivati Boga uz koncept vječnosti. Za njih to predstavlja vrijeme koje traje beskrajno. To rade, zato što ne mogu poimati vanvremensko. Znajte da čak i izraz „sada“ nosi vremenske okvire. Bog je nevremenski, nema početka ni kraja.

Ljudi kazuju kako je Bog sveprisutan. To bi značilo da postoji neki prostor i da je On prisutan u svakom dijelu tog prostora. To rade, jer ne mogu shvatiti vanprostorno. Znajte da čak i izraz „ovdje“ nosi prostorne okvire. Bog je neprostran, nema početak ni kraj.

Ljudi sebe vide kao mnoštvo, a Boga kao jedno svemoguće biće razdvojeno od njih. To rade, jer ne mogu razumjeti vanbrojno. Uistinu nema ni mnoštva ni jednoga. Bog je neizreciv.

Tako dolazite do shvaćanja da Apsolut, odnosno Boga, ljudskim rječnikom možemo izraziti samo kroz negaciju (neopisiv, neizreciv, nevremenski, neprostran...)

Svi pokušaji objašnjavanja Boga su samo jedna od mnogih ljudskih potreba. Kada shvatite da ste vi Bog, tada ćete uvidjeti da uopće nema smisla objašnjavati sebe samom sebi. Sve što je potrebno znati je da ste Svijest koja je odlučila iskusiti materijalni svijet. Tijekom tog procesa uživali ste se u tjelesnu ulogu i zaboravili tko ste. Ako se za života tijela uspijete sjetiti tko ste, vi ćete ostvariti punoću iskustva u materijalnom svijetu. Ukoliko u tome ne uspijete nemojte brinuti. Tijelo svakako umire i raspada se u materijalnom svijetu, ego nastavlja vrtiti svoj program u mentalnom svijetu, a Vi ostajete ono što jeste – Svijest.